

военачалниците си да са сиржтъ, да си стискатъ рж-  
ка единъ другый и да са цалунжтъ.

« Ты ли си, Пикильо!

— Ты ли си, Петралби!

— Що правишь?

— Викамъ.

— И азъ викамъ . . . . . Едни челоуѣди, които,  
както думахъ, сж на графа де-Лемось, раздавахъ  
пары за да выкамы «долу привилегіитъ!» тѣ ми да-  
дохъ три реала и за туй си держъ гърлото.

— На мене, рече Пикильо съ смиренъ видъ, са о-  
бѣщахъ единъ само реалъ.

— «Повече ни износя да са присѣдинимъ на дру-  
гитъ!» извикахъ войниците на Пикильо и тосъ часть  
преминяхъ въ противната дружина.

И тѣй двата неприятелски стана като съюзници,  
слѣдовахъ размирното си шествіе и викахъ:

«Долу привилегіитъ!»

До тогасъ никой не бѣ са евилъ да въспре раз-  
ходката имъ; виждаше са даже че тѣ имахъ исклю-  
чительныя монополъ на улицитъ на Пампелуна, но  
тутаки видѣхъ отпредъ си истинскы войны съ ис-  
тинскый сотникъ и съ истинскы копѣеносцы.

То бѣше, както е разумѣлъ читательтъ, упра-  
вляемата отъ Инесъ Пересъ де-Хила чета, която  
мжжкы пристѣпваше къмъ тѣхъ безъ да са оплаши  
отъ числото имъ.

Съюзниците са спрѣхъ, и двамата началници  
устрои хъ тосъ часть съвѣтъ.

«Долу оржжіята! извика сотникътъ като при-  
стѣпваше къмъ тѣхъ: долу оржжіята».

И понеже съюзниците не носяхъ оржіе, пред-  
ложеніето не бѣше безчестно за тѣхъ; но онуй което  
гы безпокоеше и гы хвърляше въ неизвѣстность и въ  
сумнѣніе, бѣше заповѣдта която сотникътъ даде на  
войнитъ си да наведжтъ кошіята срѣщо тѣхъ. Но два-  
мата воеводы, рѣшени да осуетѣжтъ плана на не-  
приятеля и увѣрени че ще го надвяхъ въ тичанье-  
то, извикахъ:

«Бѣгайте! бѣгайте!»